

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بحث در واجب مشروط و مطلق و معلق و غیرمعلق به این جا رسید که در تعلیق طلب، بر مطلوب و بر ماده که از او تعبیر به همان مکلف^۱ به و مامور^۲ به می شود، مولا ممکن است لحاظهای مختلفی را داشته باشد و بر اساس هر کدام از این لحاظها کیفیت طلب مشخص می شود.

در مثالی که عرض شد (که همه این مثال را فقط به یک نحو ذکر می کنند شاید منظورشان این است که متبادر عرفی فقط همین است و لا غیر) در آن جائک زید فاکر مه عرض شد که در این جا تعلیق وجوب، بر مجیء است و وجوب اکرام تعلیقش، بر مجیء است و به عنوان واجب مشروط باید این مجیء محقق بشود تا این که فی حد نفسه آن وجوب هم حاصل بشود البته این سه قسم می شود دو قسمش را عرض کردیم و گرچه حالا نسبت به آن موارد دیگر، از نقطه نظر ثمره نزاع فقط مساله مشخص می شود و لکن فقط همین اشاره به این مطلب برای بحث ما کفایت می کند.

عرض شد یک قسم از این اقسام این است که مولا مجیء را قید برای طلب بیاورد بنحوی که با وجود او، وجوب محقق می شود و با عدم او، طلب منتفی می شود و مکلف هیچ نوع دخالتی نه نفیاً و نه اثباتاً در تحقق این قید ندارد، اگر زید آمد در قم اکرام می کند اگر نیامد اکرام نمی کند دیگر هیچ اضافه بر این و خارج از این، که مکلف را مقید کند بر وجوب و تحصیل مقدمه (که آوردن زید به قم باشد یا مکلف مختار باشد در نفی مقدمه و قید که او باشد در هیچکدام وجود ندارد) مساله روشن است فرض کنید مثلاً اگر مولا امر کند بنده را به صعود بر سطح، آنچه که امر مولا تعلق گرفته است صعود بر سطح است صعود بر سطح در صورتی مَتَمَشِّی است که خود سطح مستقر و برقرار باشد، حال اگر بنده بگوید من از اول دینامیت می گذارم بنا و سطح و کل آن را از بیخ برمی دارم تا این که اصل این حکم هم در این جا برداشته بشود، خوب این از نقطه نظر عقلی امکان دارد یعنی از نقطه نظر عقلی مولا که او را نهی از تخریب بنا نکرده است، بلکه مولا بنده را امر کرده است بر صعود بر سطح، و صعود بر سطح عقلاً متوقف است بر بقاء سطح، مولا نگفته سطح را باقی بگذار و بعد برو، گفته اگر سطحی باشد تو موظف هستی بروی بالای این سطح اگر مناره ای باشد تو باید بروی بالای این مناره و اذان بگویی خوب من اصلاً مناره را از بیخ تخریب می کنم پس بنابراین حکم وجوب به اذان یا به اعلان و صعود علی المناره، این حکم، انتفاء به موضوع می شود دیگر اصلاً موضوعی نیست. ولی عَقْلاً این امر را مذمت می کنند

چرا؟ چون گرچه مولا امری به ابقاء این بنا ندارد و همین طور نهی از تخریب ندارد ولی آن حکم بدوی و عرفی و ابتدائی و جری کلام مولا، خود نفس آن اتیان به این امر است بدون دخل و تصرفِ عبد، یعنی عبد، دخل و تصرفی نسبت به این موضوع نباید داشته باشد و بایستی آنچه را که مولا می‌خواهد انجام دهد، بله یک وقتی مولا می‌گوید تا وقتی این مناره هست تو باید بروی بالای آن اذان بگویی! این یک حرف است خوب این می‌گوید من همین امروز می‌روم مناره را خراب می‌کنم چون امر مشروط بر نفس این بنا است یک وقتی این نیست یعنی خود جری امر، اقتضای اتیان به آن حکم را می‌کند که عبد فقط برای اتیان باید آن را در این ظرف حکم انجام بدهد و جریان این حکم بدون دخالتِ عبد و عدم دخالت او در خود آن هیچ ارتباطی از این نقطه نظر با عبد ندارد در آن جائک زید فاکر مه مجی‌ء زید، شرط و قید برای وجوب است حالا این عبد آیا مکلف بر تحصیل مقدمه هست؟

نخیر، یعنی آیا باید بلند شود برود زید که در تهران است بی‌آورد در قم اکرام کند نه یک چنین چیزی را نداریم آیا از آمدن زید هم می‌تواند جلوگیری کند؟ یعنی هم تحصیل مقدمه و هم منع از حصول مقدمه هر دو، نه، نسبت به هر دو در این جا ساکت است و نه این که ساکت است بلکه عرف و عقل او را از اختیار مکلف خارج می‌کند. این واجب می‌شود واجب مشروط پس واجب مشروط به آن واجبی گفته می‌شود که مکلف نه در تحصیل شرط دخالت دارد و نه از ناحیه شارع امر یا تحریک بر تحصیل مقدمه شده است، مثل این که فرض کنید صلاه نسبت به زوال، خورشید که در اختیار ما نیست که خورشید را بی‌آوریم زوال بشود تا نماز ظهر را بخوانیم، وجوب صلاه بالنسبه به زوال از این نقطه نظر می‌شود واجب مشروط گرچه حالا این را نسبت به آن داریم که این واجب مشروط نیست از این نقطه نظر مثال شبیه واجب مشروط است در اختیار نیست و همین طور مکلف از نقطه نظر مولا جواز بر منع از حصول مقدمه هم ندارد که جلوی مقدمه را بگیرد و نگذارد زید بیاید قم تا این که اکرامش کند بگوید الان عروسی داریم و این بیاید برای ما می‌شود موی دماغ و خلاصه عیش ما را منقص می‌کند جلوی ما را بگیرد و نگذارد بیاید، مولا هم گفته توی قم اکرامش کن نگفته جلوی ما را بگیر یا بگیر، همان جا حبسش می‌کنیم و یک پرونده هم برایش درست می‌کنیم و می‌فرستیمش در زندان، فعلاً یک ماه بماند تا این که قشنگ خوب مساله حل بشود بعد می‌گوئیم ولش کنید و ببخشید اشتباه شد، این یک قسم.

قسم دومی که دیروز عرض شد این است که لحاظ مولا نسبت به این وجوب یا حرمت فرق نمی‌کند، نسبت به طلب، لحاظ مولا تحقق قید بای نحو کان نیست بلکه تحقق قید است بر فرض وجود

او، یعنی بر فرض وجود قید، این طلب در این جا شأنت و استقرار پیدا می‌کند و مستقر می‌شود و مکلف می‌تواند از حصول شرط جلوگیری کند. نظر مولا این است که اگر یک وقتی این زید آمد در قم، چون در قم کسی را ندارد اکرامش بکن حالا شخص بگوید اگر نیامد اکرام لازم نیست یا چون در تهران رفیق دارد دیگر لازم نیست اکرام یا در جای دیگر اگر مسافرت برود اکرام لازم نیست، آمدن قم چون در قم کسی را ندارد، یعنی در این جا نفس المعجیء مورد لحاظ نیست نفس المعجیء عنوان مشیر است نسبت به یک امر دیگری که آن غربت زید است غربت زید آن مورد لحاظ است و معجیء می‌شود عنوان مشیر برای آن جهت، مولا به لحاظ غربت زید است که می‌گوید اکرام کن لذا اگر گفت ان جائک زید فاکرمه وشما ملاحظه کردی که نه این جا رفقای هستند و او را اکرام می‌کنند، و خوب دیگر منتفی می‌شود، دیگر معجیء، علت برای اکرام نمی‌شود ثمره اش کجاست؟ شما در این جا می‌توانید از آمدن زید جلوگیری کنید فرض کنید زید می‌خواهد بیاید به رفقایان می‌گوید چند روز دیگر در تهران او را نگه دارید و نگذارید بیاید، در این جا دست شما باز است برای منع از حصول شرط و حصول مقدمه این قسم دوم.

قسم سوم این است که این ان جائک زید فاکرمه نظر مولا، طلب را معلق بر شرط کرده است به عنوان تحصیل مقدمه و تحصیل شرط، می‌گوید باید شما زید در قم اکرام کنی یعنی بلند شوی بروی با سلام و صلوات زید را بیاوری قم و این اکرام در قم انجام بشود، مثلاً فرض کنید هنگامی که باید مرجعیت در یک شخص ثابت بشود می‌گویند بروید فلان آقا که در فلان شهر است و اهل علم و فاضل و عالم، بروید او را بردارید و بیاورید و در این جا اکرام کنید، ننشینید همین طوری دست روی دست بگذارید و آن آقا از فلان جا بلند شود تک و تنها و غریبانه! و مظلومانه! (این مظلومیت است دیگر! چه مظلومیتی بالاتر از این!) غریبانه و مظلومانه بلند شود بیاید در این جا و بعد هم بگویید حالا دعوت می‌کنیم آقایان و در این جا هم ایشان هستند و آنجا صحبت مرجعیت و فلان و این حرفها بشود نه، خودتان بلند شوید زحمت را بر خود بخرید و این اکرام عالم را در این جا اعمال کنید بروید آنجا ماشینها و افراد بروند، سابق افراد با خر و کجاوه و این چیزها می‌رفتند و استقبال می‌کردند، خوب رسم بود الان بلند شوید بروید و بیاورید، در این جا اکرام کنید. مولا می‌گوید ان جائک زید فاکرمه اگر آمد دست روی دست نگذارید، این جا نه تنها شما نمی‌توانید از حصول مقدمه جلوگیری کنید بلکه باید خودتان به دنبال تحصیل مقدمه هم بروید خودتان باید برای تحصیل شرط، که عبارت از معجیء زید است در آنجا بروید و این شرط را برای تحقق اراده و طلب مولی محقق کنید، محقق که شد آن موقع

این وجوب می شود فعلی، آن موقع در مقام تنجز بود الان وجوب به واسطه تحقق شرط می شود شرط فعلی.

این مساله تماش بر گشت به قدرت است یعنی این شرط در تحت قدرت مکلف باشد یا نباشد در این جا نظر مولا اگر بر تحصیل شرطی بود و آن شرط دو جنبه داشت یک جنبه اش در تحت قدرت این بنده نیست مثل زوال، زوال در تحت قدرت بنده نیست کاری نمی توانم انجام بدهم مثلا می گوید صلّ عندالزوال بهذه الشرائط مثلا الطهارة، ثوب طاهر، از استقبال و امثال ذلك صلّ عندالزوال حالا ما اصلا کاری به اطلاق و شرطیت و این ها نداریم فعلا بحث ما بحث مشروط است این مولا که طلب را متوقف می کند بر شرطی که آن شرط یک وقتی در قدرت مکلف نیست (نگوئید در قدرت مکلف نیست بطوری که اصلا سالبه به انتفاء موضوع است، مثل رضیع که گفتیم اصلاً تکلیف در آنها نیست، نه، قدرتی که محتمل است) مثل زوال، صل عندالزوال به خود زوال برمی گردد خود مکلف صبر می کند چند ساعت بعد هم زوال می شود این ظرف حصولش محتمل است برای مکلف، همین که ظرف حصول این شرط محتمل شد، دیگر مکلف قادر می شود منتهی این قادر به عنوان قدرت فعلی نیست این قدرت، قدرت احتمالیه است غیر از آن رضیع است که قدرت احتمالیه هم در آن مفقود است، این شروطی که مولا طلب را معلق و مشروط به آن شروط می کند و آن شروط احتمال وصول به آن برای مکلف وجود دارد ولی در تحت قدرت به عنوان این که مکلف آن شروط را تحصیل نکند نخیر قدرت ندارد، مکلف این ها بالنسبه به او می شوند واجب مشروط، این واجب مشروط است.

و اما شروطی که آن شروط، قدرتش در اختیار مکلف است فرض کنید مولا می گوید صلّ مشروطاً بالطهارة، صلّ مشروطاً بالثوب الطاهر، صلّ مشروطاً بالاستقبال، صلّ مشروطاً بالسجده علی الطهور و امثال ذلك **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَارَىٰ...** ﴿النساء، ۴۳﴾ که صلاة در این جا مشروط به حال تنبه است حال سکر و این ها صلّ متنبهاً تحصیل تنبه یعنی خمر نخورد حالا کسی بگوید یک ساعت به اذان مانده یک گیلان می بریم بالا و می رویم در عالم هپروت و چپروت دیگر در این جا حکم منتفی می شود مثل زوال، چطور زوال هنوز نیامده حکم منتفی است این هم دیگر **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَارَىٰ** و من هم که مستم! لذا وجوب نماز از من برداشته می شود! الان یکی از استدلالهایی که می کنند این خارجی ها همین است که اصلا نماز در اختیار است اصلا می گویند چه کسی گفته نماز الزام است، خارجی ها می گویند، می گویند نماز در اختیار مکلف است چون خدا گفته است **لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَارَىٰ** خب اگر کسی مست شود دیگر نماز نباید

بخواند پس معلوم است نماز در اختیارمان است اگر سرحال بودیم می خوانیم نبودیم فرض کنید بزمی بود و رزمی و فلانی بود ما مست کردیم خب خدا هم در آنجا برمی دارد عجب خدای خوبی است. خیلی خدای آنها خوب است، خدای آنها خیلی راحت است، همه چی را راحت گرفته حالا این امر مولا بر این شرط که گفته از نقطه نظر قدرتی که مکلف بر اتیان او دارد چه حکمی دارد؟ این چند روزه که ما این همه صحبت کردیم کم کم می خواهیم به مساله برسیم بعد تازه شما را رها نمی کنیم، تازه می رویم سراغ صحبت قوم که بقیه در این قضیه چه می گویند خیال کردید همین طوری شما را رها می کنیم، این چندروزه که بحث کردیم الان داریم کم کم به این نتیجه می رسیم که طلب مولا که مشروط شده بر شرطی که آن شرط در قدرت و اختیار مکلف است این طلب بالنسبه به آن شرط، مشروط می شود یا مطلق؟ مطلق، و دیگر نمی شود مشروط باشد، وقتی مولا بگوید صلّ متطهراً، صلّ فی ساعه کذائیه، در این ساعت، حالا نمی گوئیم زوال، صلّ عند الزوال متطهراً خیلی خوب زوال در اختیار ما نیست خوب آن می رود کنار، این طهارت که در اختیار ماست قدرت دارد الان من طاهر نیستم ولی فرض کنید دستشویی های مدرسه فیضیه با من یک فاصله ای دارد خوب بلند می شویم مقدار مسافت راه می رویم، حالا بنده بگویم چون شارع گفت صل متطهراً الان طلب مشروط به طهارت است و طهارت هم در اختیار من نیست دلم بخواهد طهارت کسب می کنم دلم نخواهد نمی کنم اگر طهارت داشتم نماز واجب می شود اگر طهارت نداشتم نماز واجب نیست این می شود چی؟ این می شود باطل ، پس بطور کلی آن شرطی که مولا حکم را معلق بر آن شرط می کند، اگر آن شرط در قدرت مکلف است، معلوم می شود مولا نظرش در طلب، نظر اطلاق است نه نظر اشتراط و در آن شرطی که مولا طلب را معلق بر او می کند و حصول آن شرط و قید در اختیار مکلف نیست، مثل زوال و امثال زوال و مثل شهر رمضان خوب متوقف بر وجود هلال است در آنجا طلب، طلب اطلاق نیست بلکه طلب مشروط است، حالا در آنجائی که بطور کلی اصلاً مولا خود طلب را معلق بر قدرت بکند چگونه است ؟ یعنی خود طلب در آنجا معلق بر قدرت است و مثل آیه حج، و لله علی الناس حج البیت من استطاع ، برای کسی که قدرت دارد ما حج را واجب کردیم اصلاً خود طلب معلق بر قدرت شده دیگر نه معلق بر شرطی که لله علی الناس حج البیت من کان له والد من کان له أمّ، من کان له بیت، من کان له زراعه، لله علی الناس حج البیت من استطاع هر کسی استطاعت دارد نفس خود قدرت، در این جا قید و شرط برای طلب قرار گرفته نه چیز دیگر خود قدرت، وقتی این طور شد مشخص می شود شارع نسبت به این اصلاً نظر ندارد، اصلاً هیچی نگوید اگر می گفت لله علی الناس حج البیت شما نسبت به این چه

نظری می‌دادید بالاخره ما یک قدرتی باید داشته باشیم آدم چلاقی که افتاده است روی زمین قدرت ندارد آیا خدا می‌تواند به این بگوید لله علی الناس حج البیت کسی که چلاق است دیسکی است افتاده همین طوری مستلقیا توی بستر خوابیده آیا حکیم می‌تواند به او امر بکند مولا می‌تواند به بنده بگوید اکرم زید؟ در حالی که عبدش مستلقیا روی تخت افتاده این حکم چیست؟ این حکم لغو است عبث است و جوب حکم، نسبت به بنده‌ای تعلق می‌گیرد که آن بنده از نقطه نظر اتیان به آن حکم قادر باشد پس قدرت می‌شود یک امر عرفی و یک امر عقلی، امر عقلی، دیگر نمی‌تواند قید برای حکم از طرف مولا باشد چرا؟ چون او در ذات خود این امر و طلب آن قید عبدی آن منطوی و خوابیده است هر مولایی که به بنده‌اش می‌گوید این کار را بکن خوب قدرتش را در نظر گرفته است. اگر بنده قدرت نداشته باشد امرش لغو است پس اگر گفت ان قدرت اکرم زیداً ليله الخميس این قدرت را شرط برای اکرام و شرط برای جوب آورد، این می‌شود شرط زائد چه بگوید چه نگوید ان قدرت یعنی قدرت داشته باشد قدرت داشته باشی یعنی چی؟ یعنی پا داشته باشی، مرده نباشی مریض نباشی بلند بشوی بروی کدو و بادمجان و سیب‌زمینی بخری و بعد هم برنج و از این حرفها و بعد همه رفقا را دعوت کنی این می‌شود ان قدرت، این ان قدرت که مولا می‌گوید شرط عرفی است پس بنابراین اگر مولا گفت لله علی الناس حج البیت من استطاع الیه سبیلاً این استطاعتی را که شرط برای جوب حج آورده، این شرط یک شرط عقلی است اصلاً مولا در این جا تعلیقی براستطاعت ندارد تا استطاعت بشود شرط برای جوب! چه بگوید ان استطعت چه نگوید منتهی در این جا ان استطعت را گفته که دیگر خود را به هزار مشقت نیندازی و بگوید مساله حج مثل مساله صلاه نیست که الصلاه لا یتراک بحال حتی در حالت غرقی هم ما صلاه غرقی داریم، نه، حتی متسکعاً بخواهی بروی به این کیفیت اگر قدرت داشتی واجب است حج بروی یعنی حج واجب است این دیگر در این جا چیزی معلق نیست گرفتید مطلب را پس بنا براین تعلیقی را که مولا بکند بر شرطی که آن شرط قدرت است و آن قدرت در اختیار مکلف است آن تعلیق کلاً تعلیق است، وقتی که لا تعلیق شد پس حج بالنسبه به استطاعت می‌شود واجب مطلق، پس وقتی واجب مطلق شد عبد خودش باید برای تحصیل استطاعت از اول اقدام کند این همان فتوایی است که ما می‌دهیم که عبد از اول زمان تکلیف واجب است برود دنبال استطاعت، یک سال شد دو سال شد سه سال شد سی سال شد، نمی‌تواند این مساله را ندیده بگیرد، بلکه باید برود دنبال استطاعت و تحصیل استطاعت هر وقت میسور شد، پول کنار بگذارد هر سال مبلغی کنار بگذارد سفرهایش را محدود کند و لخرجی هایش کنار بگذارد بجای آن تحصیل استطاعت برای حج بکند این

بحث اصولی راجع به مساله استطاعت از روز بعد نظر بزرگان را نسبت به واجب مطلق ومشروط و نکات ضعفی که در آنجا هست انشاءالله عرض می کنیم.

اللهم صلی علی محمد و آل محمد